

Punt final: Plaça de Sarrià

[...] En Salvat ja a la porta m'ha dit: «Aquests burgesos que us lleveu a les onze i veniu a prendre el sol de migdia al Passeig de Gràcia no podeu entendre els qui anem a hora fixa a aguantar la pluja amb la gira del coll del gec enlaire per no pelar-nos de fred». No li he dit, és clar —no m'agrada de defensar-me si no és espiritualment urgent—, que precisament aquell dia m'havia llevat a les quatre del matí i que havia fet les meves vuit hores manuals, agres i dures, i descaradament extrapoètiques. Puix que jo carrego, jove com sóc, amb fresca esportivitat i damunt meu totes les llegendes. Sobretot si me les penja un company pur i excepcional com és ara en Salvat-Papasseit, de les Laietanes, poeta.

(Catalans de 1918. Salvat-Papasseit, març de 1919)